

δὲν δὲν ἐπέμενε εἰς τὴν αἰτησίν της· διότι αὐτὴ ἰδίαν μὲν θέλησιν δὲν εἶχεν, ὑπερέχαιρε δὲ εὐαρεστοῦσα εἰς αὐτόν.

(Ἐπεταί συνέχεια.)

ΕΞ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑΙ.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 3).

Ἐνταῦθα ὑπεδέχθη τοὺς Εὐρωπαίους πρέσβεις μὲν Σεπτεμβρίῳ τοῦ ἔτους 1869 μετὰ φιλοφροσύνης, ἥτις θὰ ἔτιμα πᾶσαν εὐρωπαϊκὴν αὐλήν, ἐν ᾗ θὰ ἐλάμβανε χώραν. Ἐκτοτε ὁ Τυκόκ καὶ πολλοὶ τῶν ἀποστατῶν ἡγεμόνων ἐμνηστεύθησαν, καὶ τὰ πάντα ἤδη μᾶς παρακινουσι νὰ πιστεύσωμεν ὅτι, διὰ μονίμου κυβερνήσεως καὶ καλῆς διοργανώσεως, οἱ πόροι τοῦ τόπου θὰ ἀξηθῶσι ταχέως. Ἦρχισαν ἤδη νὰ ἐκτείνωσι τηλεγραφικὰς γραμμὰς, ἔκτισαν φάρους καὶ Ἀγγλικὴ ἑταιρία ἐπεφορτίσθη νὰ καλλιεργήσῃ τὰ ἀνθρακωρυχεῖα του.

Ἦδη κατασκευάζουσιν ὠραίῳ σιδηρόδρομον μετὰ ξύ· Ὁξάκας καὶ Ἰεδώ· τράπεζα δ' Ἀγγλικὴ ἐπεφορτίσθη νὰ κόψῃ νόμισμα διὰ τὸν τόπον καὶ τὰ πάντα δεικνύουσιν ὅτι ἡ κυβέρνησις τῆς χώρας εἰσέρχεται εὐρυχώρως εἰς τὴν ὁδὸν τῆς προόδου. Ἐσχάτως ἐστάλησαν πλείστοι νέοι καὶ νέαι εἰς ἅπαντα τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἵνα σπουδάσωσι καὶ μεταφέρωσιν εἰς τὴν πατρίδα τῶν τὰς γνώσεις τῶν χωρῶν μας.

Ἐν ὀλίγοις ἐτεσιν οἱ Ἰάπωνες διωργάνωσαν 18,712 δημόσια σχολεῖα καὶ 2,356 ἰδιωτικὰ ἐν οἷς φοιτῶσι 1,725,000 παῖδες. Πρὸς δὲ καὶ 50 διδασκαλεῖα ἔχοντα 5,022 μαθητὰς, 20 ἡνώτερα τῆς κυβερνήσεως ἐπαγγελματικὰ ἔχοντα 3973 μαθητὰς. Πρὸ πάντων ὅμως ἡ Ἰαπωνία ὑπεδέχθη ἐπισήμως τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ ἐκήρυξε τὴν Κυριακὴν ὡς ἡμέραν ἀναπαύσεως ἐν ᾗ ἅπαντα τὰ δημόσια κατὰστάματα σχολάζουσιν.

Β.

Ἡ γραφομένη τῶν Ἰαπώνων γλῶσσα ἐλήφθη ἐκ τῆς Σινικῆς, καὶ μέχρι τοῦ νῦν, ὅλγοι ξένοι ἠδυνήθησαν νὰ ἐκμάθωσιν αὐτήν. Ἡ λαλουμένη γλῶσσα εἶναι ἀπεναντίας, πολὺ εὐκολωτέρα, ὥστε ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ὁ Εὐρωπαῖος δύναται νὰ τὴν μάθῃ ἱκανῶς ὥστε νὰ ἐννοήται. Ἐν Ἰαπωνίᾳ εἰσι πλείστοι διδάσκαλοι γλωσσῶν, οἵτινες ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, καθιστῶσιν ἐνημέρους τοὺς ξένους εἰς τὴν ἐν χρήσει γλῶσσαν. Ἰσχυρίζονται μάλιστα ὅτι διὰ τριῶν λέξεων καὶ καλοῦ μνημονικοῦ εὐκόλως δύναται τις νὰ συνεννοηθῇ. Αἱ λέξεις αὗται εἰσιν: Ἀριμάσκα δηλοῦσα ἀμφιβολίαν ἢ εἶναι ἀρὰ γε ἀληθές; Ἀριμίζα, ἀρνήσιν ἢ οὐχί, δὲν εἶναι ἀληθές, Ἀριμάς, βεβαίως ἢ καί, εἶναι ἀληθές. Μαγνάων τις ἀκολουθῶς τὰς συνηθεστέρας λέξεις καὶ προστιθέμενος ταύ-

τας εἰς τὰς κυρίας ταύτας λέξεις, δύναται εὐκόλως νὰ ἐπιχειρήσῃ συνομιλίαν:

Τοῦ, δηλοῖ τέτοιον. Εἰς τὴν ὑπέρετρίαν ἀρκεῖ νὰ εἰπῶ: «Τοῦ, ἀριμάσκα» αὕτη θ' ἀπαντήσῃ «ἀριμάς» καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ θέλω ἔχει ἐνώπιόν μου κύα-θον καλοῦ τέτοιου.

Φοινὴ σημαίνει τὸ πλοῖον· ἐὰν ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ἐὰν κατέπλευσε, λέγω: Φοινὴ «ἀριμάσκα» καὶ μοι ἀπαντήσῃν εἴτε «ἀριμάς», εἴτε «ἀριμίζα», ἐὰν τε ἀφίκετο ἢ μή.

Ὁλόκληρος χρειάζεται βίος, ὅπως μάθῃ τις κατὰ βάθος τὴν Ἰαπωνικὴν, ἥτις ἀκριβῶς εἰπεῖν δὲν δύναται νὰ ταχθῇ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκονομίᾳ οὐδεμιᾶς ἐτέρας γλώσσης, καίτοι συγγενεὺς πῶς πρὸς τὴν σινικὴν. Ἐν αὐτῇ διακρίνονται τέσσαρες κύριαι διάλεκτοι· μία ἐν τῷ βορρᾷ τῆς αὐτοκρατορίας, δευτέρα ἐν τῇ μεσημβρίᾳ, τρίτη ἐν τῷ ἀρχιπελάγει, καὶ τετάρτη, ἡ καὶ κλασικὴ οὖσα, ἐν τῇ μεγαλονήσῳ τοῦ Νιφόν.

Ἡ γραφὴ τῶν Ἰαπώνων σύγκειται ἐκ χιλίων χαρακτήρων ἑκάστου ἐκπροσωποῦντος μίαν συλλαβὴν, μίαν λέξιν, ἢ ἰδέαν. Ἐξ ὧν τῶν χαρακτήρων, οἱ Ἰάπωνες παρεδέξαντο τεσσαράκοντα ὀκτώ, ἐκπροσωποῦντας τοὺς θεμελιώδεις τῆς γλώσσης ἥχους, καὶ οὗς ὠνόμασαν αἰροβά.

Τὸ αἰροβά καταστρόνεται ἐν τέσσαρσι στίχοις:

Ἰροβά Ἰνδοβάτο τσιρινούρου ροῦ
Βαγάγιο δαρέζο τσουνέ ναρამοῦ
Οὐ βί νὸ οκουγιάμα Ρογέτε
Ἀσάκι γιουμεισί σεζόν οὖν.

Ἡ μετάφρασις τῶν ὀλίγων τούτων γραμμῶν εἶναι ἀληθῆς μεθερμηνεύσις τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς Ἰαπωνικῆς φιλοσοφίας. Ἰδοὺ ἡ ἐννοία:

Τὰ χρώματα καὶ τὰ ἀρώματα παρέρχονται,
Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ οὐδὲν τὸ σταθερόν.
Ὁ ἐνεστὼς χρόνος ἀφανίζεται ἐν τῇ βαθείᾳ
ἀβύσσῳ τῶν ἐπακολουθουσῶν ἡμερῶν.
Εἶναι ὡς ἡ ἀμυδρὰ εἰκὼν ὀνείρου οὐδεμίαν
ἐμποιούντος ἀνησυχίαν.

Ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας διδάσκουσι τοὺς παῖδας ν' ἀναγινώσκωσι, ἢ μάλλον νὰ ψάλλωσι τὸ ἀλφάβητον, ὡς καὶ τὴν χρῆσιν τῆς γραφίδος καὶ τοῦ μολυβδόκονδύλου. Οἱ παῖδες πάντες, τοῦτο φαίνεται ἀναπόφευκτον, φοιτῶσιν εἰς τὰ σχολεῖα, ἐπεὶ δὲ οἱ διδάσκαλοι φέρονται πρὸς αὐτοὺς μετὰ προσηλείας, ταχέως καὶ ἀσφαλῶς προοδεύουσιν. Δὲν εὐρίσκει λοιπὸν τις ἡλικιωμένον, εἴτε ἄνδρα εἴτε γυναῖκα, μὴ γινώσκοντα ἀνάγνωσιν, γραφὴν καὶ ἀριθμητικὴν. Οὐδέποτε ἀπλήρησα, λέγει ὁ περιηγητὴς ἐς οὐ λαμβάνομεν τὰς λεπτομερείας ταύτας, καὶ τὸν ἀθλιότερον ἀγνοοῦν μὴ δύναμενον νὰ μοι δώσῃ τὴν ἀρμοῦσαν παραλαβὴν διὰ τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα τῷ ἐνεπιστευομένην.